

Iste Behandling, at det var min Tanke at stille Vndringsforslag, som jeg nærmere omtalte. Jeg har imidlertid fundet Anledning til i hvert Fald at opsætte at stille Vndringsforslag til Sagens 3die Behandling.

Fallesen: Det Vndringsforslag, som det ærede Medlem, saavidt jeg forstod ham, bebudede at ville: stille til 3die Behandling, vilde vel formentlig gaa ud paa, at den midlertidige Finantslov skulde indskrænkes til at gjælde til den 30te April. Derjom der i den midlertidige Finantslov, saaledes som den er foreslagt af Regjeringen, havde staaet „30te April“ istedetfor „31te Mai“, saa vilde en saadan Vndring ganstke vist have haat en ikke ringe Betydning med Hensyn til at faae Situationen klarert i kortere Tid. Naar imidlertid Regjeringen engang har sat i Lovforslaget „den 31te Mai“, saa forandrer dette, efter min Opfatelse, Sagen i ikke ringe Grad. Hvis Landsthinget nu vil indtætte „den 30te April“, saa kan det selvfølgelig ikke være for at lægge noget Tryk paa det Udvvalg, som muligvis vil blive nedsat over Finantslovsforslaget for 1875—76; dette vil selvfølgelig blive behandlet paa samme Maade, uanset om Tidsfristen er kortere eller længere. Det kan altsaa ikke være Grunden; Grunden maa være den, som jeg allerede har antydnet, at faae Situationen klarert i Slutningen af April/Maaned. Jeg antager, at det maa være Meningen med det bebudede Vndringsforslag. Lad os da se, hvorledes Situationen vil være i Slutningen af April. Man maa vel gaa ud fra, at der da lige overfor Folkethinget foreligger et Finantslovsforslag med visse af Landsthinget vedtagne Vndringer; da der samtidig ikke er nogen midlertidig Finantslov længere end til Maanedens Udgang, synes det andet Thing derved at maatte være filllet imellem de Alternativer, enten at vedtage Finantslovsforslaget med Landsthingets Vndringer eller muligvis at maatte finde sig i en Opløsning og en derpaa følgende provisorisk Finantslov (S t e m m e r: Nei!). Det forekommer mig at være den Situation, som man i alt Fald kan tænke sig vil fremkomme ved Vedtagelsen af det nævnte Vndringsforslag. Men hvad vil en Regjering, der staar overfor det alvorlige Skridt muligvis at skulle vedtage en provisorisk Finantslov, sige til sig selv? Efter min Overbevisning vil enhver Regjering sige: Jeg gaar ikke ind paa dette Skridt, medmindre jeg lige overfor de Eventualiteter, der kunne og maa ske ogsaa ville følge efter en provisorisk Finantslov, kan sige: Der var Nødvendighed derfor tilstede. Men til at udstede, hvad man kalder en virkelig provisorisk Finantslov — her ved forstaar jeg en saadan, som i dette Tilfælde i det Væsentlige vil knytte sig til Finantslovsforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra dette Thing. — dertil vil der i dette Tilfælde ikke foreligge nogen Nødvendighed. Regjeringen har jo nemlig ved at

indbringe dette Forslag forud erklæret, at den kunde i to Maanedes gaa paa en midlertidig Finantslov. Den maa altsaa forjagtig ligeoverfor de Eventualiteter, der ville kunne komme, rimeligvis sige til sig selv: Jeg har engang sagt, at jeg kan hjælpe mig med en midlertidig Finantslov til den 31te Mai. Jeg frygter derfor meget for, at det endelige Resultat af denne Forandring vil blive Vedtagelsen af en provisorisk midlertidig Finantslov indtil den 31te Mai; men det forekommer mig dog virkelig ikke, at det er værd at gøre Anstrengelser for at komme til et saadant Resultat. Ganstke anderledes vilde det, som jeg før tillod mig at udtale, have filllet sig, hvis Regjeringen strax havde sat den 30te April; thi blandt de Nødvendigheder for Vedtagelsen af en provisorisk Finantslov, som maatte kunne foreligge, anerkjender jeg ogsaa den, der ligger derti, at man ikke stadig kan styre Staten ved Hjælp af midlertidige Finantslove; det er ikke alene til Ulempe for Administrationen men til Ulempe for Staten. Altsaa, jeg anerkjender tilfulde, at en Regjering kan komme paa det Standpunkt, hvor den siger: Det er nødvendigt for mig at vedtage en provisorisk Finantslov, Staten lider for megen Stæde ved længere at skulle regjeres ved midlertidige Finantslove. Men naar Regjeringen forud har sagt: Jeg kan arbejde en Maaned længere med en midlertidig Finantslov, saa vil det efter min Mening være en meget uheldig Situation for Regjeringen, om den, efter at en Maaned er gaaet, skulde vedtage det, som jeg før tillod mig at kalde en virkelig provisorisk Finantslov. Jeg frygter altsaa for, at man ved dette Skridt ikke vil naae dehen, hvortil man sigter, men at det Samme vil kunne opnaas og det med stor Lethed, ved at faae en midlertidig Finantslov, der gjælder til den 31te Mai. Det forekommer mig i det Hele taget, at Landsthinget, forsaavidt det ønsker at lægge sin Styrke for Dagen i disse Spørgsmaal, allerlettest og simplest og paa den retteste Maade gjør det derved, at det efter at have sagt sin Mening i det Hele taget om Finantslovsforslaget for at vise, at det ogsaa har sin berettigede Del i den bevilgende Magt, fastholder saa, vel overveiede Vndringsforslag, fra hvilke det under ingen Betingelse viger. Hvis Landsthinget indtager denne Stilling, vil det faae tilstrækkelig og god Indflydelse paa Finantsloven; dersom det derimod kommer ind paa Jemester eller hvad man skal kalde det, gaar det let, som Voltaire siger: Gud bevares, man er behændig, men man er ikke altid den Behændigste. Jeg tror, at for Landsthinget er det den rene og klare Situation, efter i det Hele taget at have givet sit Skjøn over Finantslovsforslaget, at holde sig til enkelte bestemte Punkter og holde dem fast, ske hvad ske vil.

Formanden: Saalænge der ikke er Tale om Andet end et blot bebudet men ikke endnu